

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν τὸ ἄλογο πῶν, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε πετάξει κατὰ γῆς τὸν δῆμο τῆς Βάζας.

— Θαυμάσιο ἄλογο !... εἶπεν ὁ Φερουλιὰς. Καί, ἂν δὲν ἀπατώμαι εἶνε γενεὰς γερμανικῆς σάν τὴν Γεζαβέλα. Καλὴ γενεὰ— ὄχι οἱ Γερμανοί, ἀλλὰ τὰ ἄλογά τους !...—Καρτερικὴ καὶ πιστὴ γενεὰ— ὄχι οἱ Γερμανοί, πρὸς Θεοῦ !... τὰ ἄλογά τους, εἶπαμε !...—Σὲ συγγαίρα, φίλε Οὐγολίνε !...

— Σὰς ἀρίνας ἔδω, λοχαγέ, τὸ εἶσημά μου. Νὰ τὸ μονοπάτι πῶν σὰς εἶπα. Θὰ σὰς φέρῃ κατ' εὐθείαν στὸν πύργου Κανδάλ. Καλὴ ἀντάμωση. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάξῃ !

Ὁ Οὐγολίνος, σκαρφάλωσε ἐπάνω στὴν λεία του, σάν κίθκος, κ' ἔστρεψε τὰ νῦστα στὸν Ρολάνδο.

— Ἐ ! κῆνος, πῶν τρέχεις ἔτσι σάν παλαβός !... Ἐλα δὴ νὰ σὲ πληρώσω... φώναξε ὁ ἱππότης.

— Ἄσε νὰ γίνης πρῶτα κοντοστάυλος τοῦ μεγαλοπρεπεστάτου Σουλτάνου Σουλεϊμάν, ἀπάντης γελῶντας ὁ νάνος. Καί, κεντήσας τὸ ἄλογο μὲ τὰ σπιρῶνιά του, ἔβηκε ἀφαντός στὴν στροφὴ τοῦ δρόμου.

ΠΩΣ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ Ο ΟΥΓΟΛΙΝΟΣ ΝΟΜΙΣΕ ΠΩΣ ΕΙΔΕ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ !...

Ήταν ἡ ἐπομένη τῆς τῶσον γοιμίου σὲ συμβάντα νυκτός αὐτῆς, ὁ ὁ γλαμὸς ἥλιος τοῦ Ὀκτωβρίου δὲν φάνηκε διόλου κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἡμέρας αὐτῆς. Ἀπὸ τὸ πρῶτο, βαρῶν συννεφιά ἦταν ἀπλωμένη στὸν οὐρανὸ.

Κατὰ τίς δύο τὸ ἀπόγευμα, βασιλεῦσε τὴση σκοτεινιά πῶν θαρροῦσε κανεὶς ὅτι σὲ λίγο θὰ νύχτασε... Ἡ Φύσις δλόκληρη, ἀισθανόταν τὸ πλησίονα τοῦ χειμῶνος.

Ὁ Οὐγολίνος, γυρίζοντας στὸ «Ἐρυθρὸ Καπηλεῖο» ἀφοῦ ἔκρυψε τὸ ἄλογο «του» σὲ μιά ἐγκαταλειμμένη καλύβα καρβουνιάρῶν, πῆρε τὸ ντουφέκι του καὶ βῆκε κυνήγι.

Στὸ κυνήγι του στάθηκε τυχερός· εἶχε χτυπήσει ἓνα ζαρκαδί κ' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ φέρῃ στὸ σπίτι του, ὅταν ἄκουσε ξαφνικά, ἀπὸ μακριὰ στὸ βάθος, κλαγγὴς «ἄπλων καὶ στρατιωτικῆς προσταγῆς. Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρο, ἔκρυψε φρονιμῶντα τὸ ζαρκαδί καὶ τὸ ὄπλο του κάτω ἀπὸ ἓνα θάμνο, καί, ἀφοῦ ἀπληλάγη ἔτσι ἀπὸ τὰ ἐνοχοκρατικὰ αὐτὰ φορτία, ἐξακολούθησε ἀμέλειον τὸν δρόμο του πρὸς τὸ καπηλεῖο.

Περνώνας, μπῆκε μέσα στὴν καλύβα δπου ἀναπαύονταν τὸ ἄλογο του, ἐπάνω σὲ βερὴ γλῆθ ἀπὸ τοὺς κόποις τῆς προηγουμένης νυκτός— «Ὡριτο ἔδο ! ἐμψύχισε χαρούμενα. Ἀἴξει τριάντα σκούδα τουλάχιστον, μὰ τάντερα τοῦ διαβόλου, καθὼς λέει ὁ φίλος μου λοχαγός.

Κατόπι φορτώθηκε μὰ δέσημ ξύλων, καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

— Κεῖνος ὁ λοχαγός ὁ Ρολάνδος, Φερουλιὰς, ψιθύρισε προχωρώντας, ἂν καὶ εἶνε κομμάτι ἀψίχορος εἶνε σὲ βάθος, ἐν τούτοις γενναίος καὶ ἀξιόλογος ευκαρίδης. Γιατὶ νὰ μὴ δεχθῶ τὰ χρημάτα του ; Δὲν βαρύνει, ὅμως... σὰ νὰ μοῦ φαινέται ὅτι εἶνε φοικαρός κ' αὐτὸς σάν μένα. Μπᾶ ! Ὁ ξαναγορὸ ἄλλοτε εἶνε ἔχασα σμερῆ. Καὶ θὰ πικρῶ νὰ καυχήσομαι ὅτι ὑπέρηξα μὰ φορὰ σὴ ζῶη μου κ' ἐγὼ μεγαλοπρεπῆ πρὸς ἓνα εὐκαρίδη !

Καὶ ὁ Οὐγολίνος, θὰ μονολογοῖσε ἀσφαλῶς ἐπ' ἀπειρον, ὅπως ὄλοι οἱ ζῶντες στὴν μοναξιά, ὅταν ξαφνικά κατελήφθη ἀπὸ τὴση μεγάλο τρόμο ὅστε τὸ φορτίο του ἔπεσε κάτω, κ' αὐτὸς κυλίστηκε πάνω σ' αὐτό...

Ἐνας ψιλὸς καὶ ἀδύνατος ἄνθρωπος, τυλιγμένος μέσα σὲ μαῦρο μανδύα καὶ μὲ τὸ πρόσωπο μισοσκεκαμμένον ἀπὸ μιά μαῦρη βελούθνη μάσκα, στεκόταν ὀρθὸς ἐμπρὸς του, καὶ τοῦ ἔκοψε ἔτσι τὸν δρόμο.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανά ! τραύλισεν ὁ νάνος μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ τὴν φρίκη. Καὶ σταυροκοπήθηκε δυὸ-τρεις φορές γρήγορα-γρήγορα.

Τὸ φάντασμα ὅμως δὲν ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ μπρὸς του...

— Μὲ παίρνεις γιὰ διάβολο, τοῦ εἶπε. Κάνεις λάθος ὅμως. Γιὰ κοίταξε ἔδω : Τὰ πόδια μου δὲν ἔχουν σουβλερὰ νύχια...

Καὶ συγχρόνως τοῦ ἄπλωσε ἓνα κομμάτιο ποδί. Ὁ νάνος πῆρε κάπως

θάρος.

— Τί μὲ θέλεις, ἐκλαμπρότατε ; ρώτησε.

— Εἶσαι ὁ Οὐγολίνος ;

— Ναι, ἐκλαμπρότατε.

— Θέλεις νὰ κερδίσης τριάντα σκούδα χρυσά ;

— Τριάντα σκούδα χρυσά ! εἶπε καταθαμπαμένος ὁ νάνος καὶ νιάντηκε ἐπάνω. Ἄ ! αἰθέντα, θέλεις ν' ἀγοράσης τὴν ψυχή μου ;

— Τὴν ψυχὴ σου ; Δὲν θὰ τὴν πλῆθωνα τόσο ἀκριβὰ. Ἐπειτα γιὰ ποῖο λόγο νὰ τὴν ἀγοράσω ; Ἀνῆκει πρὸ πολλοῦ στὸ διάβολο !...

— Ὁ Οὐγολίνος δὲ φοβόταν πειὰ. Ἀρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί τὸ καλλίτερο νὰ κερδίσης τριάντα σκούδα, εἶπε. Φτάνει νὰ μᾶθω ἂν μπορῶ...

— Μπορεῖς καὶ παραμπορεῖς μάλιστα.

— Πῶς ;

— Γνωρίζεις τὸ μαρκήσιο Σίμωννα Βάζα ;

— Τὸν γνωρίζω καὶ δὲν τὸν γνωρίζω. Δὲν τὸν εἶδα ποτέ, ἀλλὰ ἄκουσα πολλές φορές νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν.

— Αὐτὸ δὲ φτάνει. Πρέπει δταν τὸν ἀντικρύσης νὰ εἶσαι σὲ θέση νὰ εἶπῃ : «Αὐτὸς εἶνε» !...

— Τότε περιγράφε το.

— Νά : Ὁ μαρκήσιος Σίμων Βάζας εἶνε εὐκαρίδης, ψιλός, λιγνός, μελαχροινός μὲ τὸ πρόσωπο κραιφθμένο. Μαλλιά μακριὰ καὶ ψαρὰ καὶ μοῦσι ἐπίσης ψαρῶ. Ντυνεται κατὰ τὸ συρμὸ Φραγκίσκου τοῦ Ἀ'.

— Ἀδύνατο νὰ γελαστῶ.

— Τὸ καπέλλο του εἶνε ἀπὸ μαῦρο βελούδο, μὲ πτερο λευκὸ καὶ ἀσημένια ἀλυσίδα.

— Θαρῶ πῶς τὸν βλέπω.

— Θάρθῃ στὸ σταυροδρόμι τοῦ «Κόκκινου Καπηλεῖου» μετὰ μιά ὥρα.

— Πολὺ καλὰ. Τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Πρέπει νὰ τὸν σταματήσης ἐπὶ μίαν ὥραν, ὅστε νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του.

Ὁ καρπούρης ἔβρεσε τὸ αὐτί του.

— Διάβολο ! μουρμούρισε, νὰ τί μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολο. Νὰ σταματήσω ἐπὶ μιά ὥρα τὸ μαρκήσιο Βάζα ! Εὐκόλα λέγεται, μὰ πῶς γίνεται ; Συλλογίζομαι πῶς ποτε αὐτὸς ὁ μεριστῆν δὲ θὰ καταδεχθῇ νὰ μῆνι στὸ καπὴ λέο μου. Εἶνε... κη νὰ βρεθῇ κάποιος μένον.

— Τὸ μέσον ἔχει βρεθῆ.

— Ὡ ! Ὡ !

— Ὁ μαρκήσιος Βάζας θαρθῇ περὶ, καὶ θὰ σὲ ρωτήσῃ ἂν μπορεῖς νὰ τοῦ προμηθεύσης ἓνα ἄλογο. Θὰ τοῦ ἀπαντήσης πῶς ; μπορεῖς, ἀλλὰ σοῦ χρειάζεται μιά ὥρα ἄσπου νὰ τὸ βρεθῇ.

— Ὁ Οὐγολίνος ἔτριψε τὰ χεῖρά του. Ἐννοῶσε πῶς ; εὐκόλα θὰ τελειῶνε μιά ὑπόθεση διπλὰ κερδοφόρα.

— Εἶμαστε σύμφωνοι, αἰθέντα, εἶπε.

— Ὅριστε ἔκαστα χρυσὰ σκούδα, εἶπε ὁ ἄγνωστος. Τὰ ὑπόλοιπα δέκα θὰ σοῦ μετρηθοῦν πέντε λεπτά μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησιου.

Τὰ εἰκοσι σκούδα κουδούνισαν στὴν παλάμη τοῦ νάνου. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀγγίσει τόσο χρυσάφι καὶ ἀρχισε νὰ πηδάει ὅπως οἱ παγκρατικὸι νάνοι.

— Τί ἄμορφο πῶν εἶνε τὸ χρυσάφι ! ἐτραύλισε. Μὲ τὸ χρυσάφι ἀγοράζει κανεὶς τὰ πάντα. Ἄν εἶχα πολὺ χρυσάφι, θὰ μούλεγαν πῶς εἶμαι ὀφθαλμὸς καὶ θὰ τὸ πίστευαν ἴσως...

— Ἡ χαρὰ τοῦ Οὐγολίνου δὲν ἔκρατῆσε πολὺ. Τινάχτηκε ἀπότομα καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν προσωποφόρο, ὁ ὀπίσος ἔβρυγε, τοῦ φώναξε : Ἐκλαμπρότατε, σταθῆτε ! Μοῦ δώσατε εἰκοσι χρυσὰ σκούδα... Τὸ πῶν αὐτὸ εἶνε πολὺ μεγάλο. Γιὰ νὰ μοῦ τὸ δίνετε θὰ πῆ πῶς ἔχετε κάποιον κακὸ σκούμο. Μήπως πρόκειται νὰ σὰς διευκολύνω νὰ κάνετε κανένα κακοῦργημα.

Ὁ προσωποδοφόρος τινάχτηκε ἀπότομα, μὰ συγκράτησε γρήγορα τὸν εἶνά του καὶ ἀπάντησε :

— Ὅχι, μὴν ἀνησυχεῖς. Θέλω τὸ ὄργανορήσῃ ὁ Βάζας γιὰ νὰ βροῦν καιρὸ οἱ Οὐγενότιοι ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ νὰ μὴν τοὺς καταδιώξουν. Ἐννοεῖς ;

— Ἐχει καλῶς, κύριε, σὰς ὑπακούω.

Ὁ προσωποδοφόρος ἐξηφανίσθη μέσα στυὸς θάμνους. Ὁ Οὐγολίνος ἀρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ καπηλεῖο του καταχαρούμενος. Εἶχε στὴν τσέπη του εἰκοσι χρυσὰ σκούδα, δλόκληρη περσοῦσια !

(Ἀκολουθεῖ)

— Ὅχι... Μὴ μιλάς δυνατὰ... Ἀκουσέ με μὲ προσοχή...

